

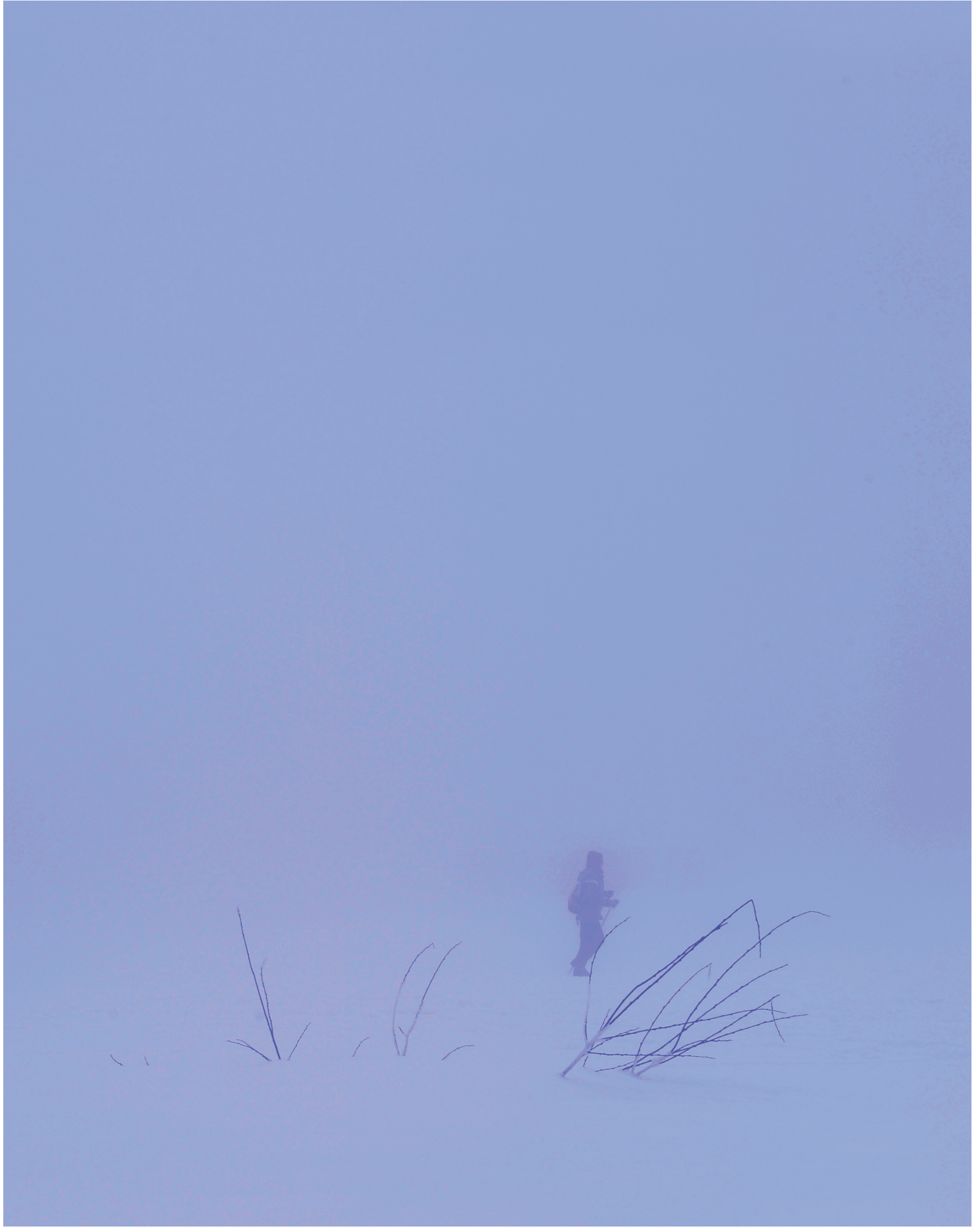

FOTO KNUT BRY

Venabu

Av Johan Mjones

Stavene, trinsa mot snøen, rytmen, glidende rytme, stavene, ned, opp, skiene, fram, tilbake, og skiene glir fint, har feste, og glid, og stavene, og monotoni, og pusten, min egen pust, og vinden og snøen og stavene, og det er noe som gnager, noe som gnager og tvinger seg fram.

Jeg må stanse. Må puste. Snøen er et hvitt laken rundt meg, danser rundt den forstyrrelsen jeg lager i den harde bevegelsen som er luft og snø. Ryggen bøyd mot vinden. Forsøker å skape en lomme av ly, en lomme hvor snøen ikke fyker, hvor det ikke danser og pakker seg til, en lomme av luft hvor jeg kan sjekke mobilen uten at den blir for våt, så jeg kan sjekke om jeg har dekning. Jeg har ikke dekning.

Jeg har ikke dekning, og jeg forstår ikke hvorfor. Kan ikke forstå at vinden som danser, at snøen som pakker seg rundt meg, at det skal påvirke mobildekningen. Ikke her hvor jeg er nå. For det skulle jo være dekning her. Jeg har gått her før. Jeg har jo det.

Klærne mine er tørre. Jeg har ikke gått meg svett. Jeg er ikke veldig sliten. Det er bare å fortsette. Snøen har gjemt sporet, men jeg ser neste løypemarkør. Og når det letner, innimellom, ser jeg både to og tre markører framover. Jeg er ikke redd. Jeg har kontroll. Det er bambuspinner i fjellet og jeg har tørre klær. Jeg er ikke bekymret. Jeg har gått her før.

Men det er rart med mobildekningen tenker jeg, før jeg igjen blir monotoni. Hvit monotoni. Og lyd. Staver, trinser, ski, og vinden og snøen og alt sammen i en eneste bevegelse.

Vinden øker gradvis i styrke, men jeg er tørr og varm. Det er deilig å være alene i snøen. Vite at det ikke kan være langt igjen til hyttefeltet, vite at det ikke kan være langt å gå, det kan ikke det, for jeg har jo gått her før. Det er bare å gå på nå, være monotoni, være bevegelse, staver, ski, være hvit i det hvite, og det er bare å gå på, er snart framme nå, må jo være framme nå, har jo gått her før, har jo det, og snart er det vel dekning også, skjønner ikke hvorfor det ikke er dekning, og så ser jeg ikke løypemarkøren.

En annen pust. Hektisk. En annen rytme.

Og noe som begynner å brenne, det er noe som begynner å svi, pusten, og det er hjertet som banker, og lårene, og snøen brenner kaldt mot kinna mine, og alt er hvitt, og skiene er hvite, og stavene er hvite, og jeg er hvit, og jeg ser ikke løypemarkøren.

Den er forsvunnet. Jeg løper framover. Stormer gjennom hvitheten. Sperrer opp øynene, men alt er bare dette hvite. Og den var da rett foran meg, en tynn bambuspinne, et avvik, et monotonibrudd, nå er den borte. Hjertet, pusten, alt brenner, og alt er bare hvitt, og det er ingen ting annet enn hvit monotoni, og jeg må stanse, må stanse monotonien, men jeg vet ikke hvordan.

Det skulle være en bambuspinne her, like ved. Og jeg skulle vært hjemme nå. Det skulle vært dekning her. Jeg har jo gått her før. En enkel utforkjøring, og så var det bare å gå på, men noe er annerledes, forandret. Det heller på en måte gal vei. Og jeg har gått her før, jeg har da det. Øynene brenner, gløder, og jeg kjenner en smerte i hodet som begynner langt inne, dypt inne i hodet og brer seg utover, men jeg har da gått her før. Jeg kjørte jo ned som jeg pleier, og det skulle jo være en bambuspinne her, en grå vertikal redning, og det banker i hodet, svir i øynene, prikker, og det brenner i lårene og alt er et hvitt rop.

Og jeg roper, mot vinden, mot snøen, mot hvitheten. Roper mot en enslig bambuspinne før jeg faller på kne.

Det blir stille. Snøen som fyker beveger seg rolig, sakte, før den også stanser, henger i lufta, myke snøfiller, og alt blir klart, jeg ser gjennom det hvite, ser hvert snøfnuggs egenart, ser hver enkelt krystall, og jeg ser hver nyanse, hvilket mangfold det er i hvitheten, hvordan snøen plutselig blir et lydløst karneval av former og fasonger og så er det en lyd.

Det er en lyd. Som skiller seg klart fra vinden, fra snøen som pisker meg i ansiktet, som skiller seg klart fra min pust, som skiller seg klart fra mine hjerteslag, for det er en annen lyd. En helt annen lyd. Og den kommer nærmere.

Jeg reiser meg opp. Snur meg mot vinden. Roper mot vinden. Forsøker å gjøre meg stor, større, synlig, forsøker å fange lyden som er blitt sterkere, som kommer nærmere, som beveger seg, som blir tatt av vinden, som blåser bort, og jeg skriker, jeg roper til lungene brenner og lufta er kniver opp og ned halsen, og jeg roper, og lyden blir svakere, forsvinner, og nå er det bare vinden, nå er det bare snøen, og jeg hørte lyden, den var her, den var på vei, og det synker i meg. Snøen forsvinner og det åpner seg opp et stort og svart ingenting, noe åpner seg under meg og jeg synker, forsvinner, og det er ingen ting annet enn hvitt, og noe stort og svart som åpner seg under meg, og så er det et lys.

En fargetone.

Gjennom hvitheten. Gjennom den blinde hvitheten kommer en fargetone, en varm tone, og noe lukker seg, forsvinner, og alt er igjen bare hvitt, og det er denne fargetonen, denne varme fargen som gradvis går mot gult, blir to slørete gule øyne, og så er lyden tilbake, og så er den her, plutselig, gjennom det hvite, og jeg faller på kne mens en skikkelse kommer mot meg, en skikkelse med gul vest, rødt kors, og jeg synker ned.

Selve grunnlaget for Røde Kors ble lagt av Henry Dunant på slagmarken i Solferino i 1859: Å gi hjelp til ofre i krig – uansett hvilken side de tilhører. Det er nøytraliteten og uavhengigheten som har gjort organisasjonen i stand til å utføre nødhjelp der ingen andre har sluppet til. Røde Kors har også et internasjonalt mandat til å overvåke at stridende parter respekterer regler i krig.

Gjennom 150 år har organisasjonen berørt millioner av menneskers liv. Også livet til forfatter og skigåer Johan Mjones. Du finner flere historier og mer om Røde Kors på www.rodekors.no

Røde Kors

På ofrenes side i 150 år